

Κώστας Παπαδάκης – Ο συνήγορος του Γιώργου Μήτσου μιλά για την πρωτοφανή δικαστική υπόθεση

Δευτέρα 21 Μαΐου, 8.30 πμ, στο Εφετείο η έφεση κατά της πρωτόδικης καταδικαστικής απόφασης

Συνέντευξη στον **Γιώργο Χάμψα και την εφημερίδα **“Δρόμος της Αριστεράς”****

Τη Δευτέρα 21 Μαΐου στις 8.30 το πρωί (πρώτη υπόθεση στο πινάκιο), εκδικάζεται στο Εφετείο Αθηνών (Λουκάρεως 14, αίθουσα Δ-80Α) η έφεση του Γιώργου Μήτσου κατά της πρωτόδικης καταδικαστικής για αυτόν απόφασης. Ο Γ. Μήτσου είχε συλληφθεί στη διάρκεια μιας επικίνδυνης και απρόκλητης επίθεσης αστυνομικών των ομάδων Δέλτα και Δίας εναντίον διαδηλωτών της συλλογικότητας Δικαίωμα, στις 15 Δεκεμβρίου 2010 –μέρα μιας μεγάλης γενικής απεργίας. Στη δίκη που έγινε μετά από 6 χρόνια, καταδικάστηκε για τρεις κατηγορίες. Δεν αναγνωρίστηκε καν ο πρότερος έντιμος βίος, οπότε τυχόν επιβεβαίωση της πρωτόδικης ποινής δεν θα έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Το σκεπτικό δημοσιεύθηκε μόλις πριν λίγες εβδομάδες και δίνει στην υπόθεση ξεχωριστή σημασία, την οποία ο αναγνώστης θα αντιληφθεί αμέσως διαβάζοντας όσα δηλώνει σήμερα στον Δρόμο ο Κώστας Παπαδάκης, συνήγορος υπεράσπισης του Γ. Μήτσου.

Ο Γιώργος Μήτσου καταδικάστηκε πρωτοδίκως και για τις τρεις κατηγορίες με τις οποίες είχε παραπεμφθεί. Τι έχετε να σχολιάσετε;

Οι αρχικές κατηγορίες για τον Γιώργου Μήτσου ήταν πολύ διογκωμένες. Ήταν κακουργηματικές, με τον κουκουλονόμο που ίσχυε τότε, και περιελάμβαναν και άλλα αδικήματα, όπως παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία τα οποία δεν περιλήφθηκαν στο παραπεμπτικό βούλευμα. Καταφέραμε, τότε, να αποτρέψουμε την παραπομπή του για κακούργημα και να αποτρέψουμε την προφυλάκισή του. Έμειναν τρία πλημμελήματα, τα οποία είναι συνηθισμένο να συνοδεύουν κάθε διωκόμενο διαδηλωτή.

Ποια είναι αυτά τα πλημμελήματα;

Διατάραξη κοινής ειρήνης, απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης εναντίον αστυνομικού και αντίσταση κατά της αρχής. Και για τα τρία οι αστυνομικοί, που κατέθεσαν ως μάρτυρες, υπέπεσαν σε αντιφάσεις σε σχέση με αυτά που έλεγαν στην αρχή, για το αν το πλήθος στο οποίο συμμετείχε ο Μήτσου ήταν βίαιο ή ειρηνικό, για τα τραύματά τους, για τα οποία σημειωτέον ουδέποτε προσκόμισαν ιατρικές βεβαιώσεις, και για το με ποιον τρόπο έγινε η αντίσταση. Η εμπειρία από τη διαδικασία και από τα στοιχεία της δικογραφίας δείχνει ότι η ομάδα Δέλτα και η ομάδα Δίας, εκείνη την ημέρα, πήραν εντολή να διεμβολίσουν μια ειρηνική διαδήλωση της κίνησης «Δικαίωμα» που κατευθυνόταν ειρηνικά προς τα γραφεία της ΓΣΕΕ, κάτι που αποδεικνύεται και από φωτογραφίες που έχουν κατατεθεί. Οι αστυνομικοί δεν δέχθηκαν να περάσουν δίπλα από την πορεία και πέρασαν με τις μηχανές μέσα από το μπλοκ. Μια από τις μηχανές ανατράπηκε, προφανέστατα και όπως προκύπτει από σειρά φωτογραφιών, από κακό χειρισμό του οδηγού της. Απέδωσαν την πτώση στο ότι ο Μήτσου τους απείλησε με ένα κοντάρι και γι' αυτό ο οδηγός έχασε την ισορροπία του. Ακολούθησε η σύλληψη του Μήτσου, στον οποίο αποδόθηκε μια σημαία με ένα κοντάρι που ανήκε σε άλλη οργάνωση –στο NAP– το οποίο δεν είχε καμία σχέση με το συγκεκριμένο μπλοκ των διαδηλωτών.

Εκείνη τη μέρα είχαν σημειωθεί κι άλλα περιστατικά αστυνομικής βίας, σωστά;

Ναι, εκτός από τον Μήτσου εκείνη την ημέρα είχαν συλληφθεί άλλοι δέκα διαδηλωτές σε άλλα σημεία της Αθήνας. Θυμίζω το όνομα της Ελένης Μπούμπουρα, μιας διαδηλώτριας η οποία ποδοπατήθηκε και ξυλοκοπήθηκε άγρια από τα ΜΑΤ στην Πανεπιστημίου. Η ομάδα Δέλτα βρίσκονταν στο απόγειο της αυθαιρεσίας της, έχοντας την ασυλία να επεμβαίνει βίαια σε διαδηλώσεις. Μάλιστα, έναν χρόνο πριν είχε τραυματίσει θανατηφόρα η διαδηλώτρια του ΕΕΚ Αγγελική Κουτσουμπού. Στους δέκα διαδηλωτές, λοιπόν, που είχαν συλληφθεί, είχαν αποδοθεί διάφορα αντικείμενα που είχαν περισυλλεχθεί από τον δρόμο. Βρέθηκε ένα κοντάρι σημαίας, και το αποδώσανε στον Μήτσου, κι ας ήταν άλλης οργάνωσης, γιατί δεν ήξεραν πώς να το συσχετίσουν. Με αυτόν τον τρόπο συναρτούνται οι δικογραφίες.

Φτάνουμε λοιπόν στη δίκη και την πρωτόδικη απόφαση.

Πριν φτάσουμε, η δίκη του Μήτσου αναβλήθηκε πάρα πολλές φορές, για λόγους που δεν οφείλονται σε δική του υπαιτιότητα. Μέχρι που βρέθηκε ένας πρόεδρος που προέκυψε από αναπλήρωση, αφού ο πρόεδρος που ήταν κανονικά στη σύνθεση είχε συμμετάσχει στο συμβούλιο που είχε εκδώσει το παραπεμπτικό βούλευμα για τον Μήτσου και τον είχε απαλλάξει από τις κακουργηματικές κατηγορίες και, από ευθιξία, ζήτησε αντικατάσταση. Ο

νέος πρόεδρος, λοιπόν, εκδήλωσε μια θρασύτατη συμπεριφορά και στάση απέναντι στο ακροατήριο και μας προβλημάτισε σοβαρά για το αν θα έπρεπε να εγείρουμε αίτημα εξαίρεσής του. Δεν το κάναμε και αυτό αποδείχθηκε λάθος, όχι μόνο από την καταδίκη, η οποία ήταν φυλάκιση 3 ετών χωρίς αναστολή, πράγμα ασυνήθιστο για μη κακουργηματικές πράξεις και για ένα νέο 22χρονο παιδί, αλλά και από το σκεπτικό της απόφασης που ήρθε σε γνώση μας μόλις πριν 1-2 μήνες –όταν εδέησε ο δικαστής να καθίσει να το γράψει.

Πρόκειται για ένα ακραία εμπαθέστατο σκεπτικό που απηχεί αντιδημοκρατικές απόψεις και είναι προβληματικό τέτοιες απόψεις να είναι ανεκτές μέσα στο δικαστικό σώμα. Τουλάχιστον από την κοινωνία, κάτι τέτοιο δεν πρέπει να γίνει ανεκτό.

Έχετε χαρακτηρίσει πρωτοφανές αυτό το σκεπτικό, εξηγήστε μας γιατί.

Ανεξάρτητα από την έκβαση της δίκης τη Δευτέρα, το σκεπτικό της πρωτόδικης απόφασης αξίζει να δοθεί στη δημοσιότητα και να προβληματιστούμε πάρα πολύ σοβαρά για το αν τέτοιοι άνθρωποι πρέπει να παραμένουν στο δικαστικό σώμα. Η διατύπωση των απόψεών του αποκαλύπτει έναν άνθρωπο με φοβερή εμπάθεια εναντίον όσων διαδηλώνουν και μια απροκάλυπτη φρονηματική, μεροληπτική προδιάθεση που δεν είναι αποδεκτή στα όρια της αστικής δημοκρατίας, ακόμα και για εκείνους που πιστεύουν σε αυτά.

Μπορείτε να μας αναφέρετε ορισμένα χαρακτηριστικά σημεία του σκεπτικού;

Βεβαίως. Για παράδειγμα, εκθέτει ότι «είχε συγκεντρωθεί ομάδα 400 ατόμων που συμμετείχε σε ευρύτερη διαδήλωση απέναντι στην οικονομική πολιτική της τότε κυβέρνησης» και συνεχίζει «που απολάμβανε της εμπιστοσύνης της κυβέρνησης της Βουλής των Ελλήνων και μάλιστα είχε λάβει την εμπιστοσύνη της Βουλής μετά τις εκλογές του Οκτωβρίου του 2009. Το πλήθος αντιμετώπιζε εχθρικά το κράτος παρότι το ίδιο πλήθος είχε επιλέξει με την ψήφο του την ίδια κυβέρνηση προσφάτως». Υποτιμά τους διαδηλωτές, τους αποκαλεί πλήθος, θέλει να δείξει πως αυτοί που ψηφίζανε το ίδιο κόμμα ήταν μετά εναντίον του, λες και είχε πει το κόμμα του Παπανδρέου πως θα μας βάλει στα μνημόνια. «Αντιμετώπιζε το προσωπικό της ελληνικής αστυνομίας ως εύκολο στόχο για κάθε είδους διαμαρτυρία». Πιστεύει κανείς σοβαρά ότι είναι εύκολος στόχος η αστυνομία; Ή μήπως εύκολος στόχος για τους αστυνομικούς είναι οι διαδηλωτές; Συνεχίζει: «συμμετείχε οπλισμένος, όχι με όπλο με την έννοια του όπλου, τουλάχιστον όπλο πάνω του δεν βρέθηκε,

ωστόσο ένα συμπαγές ξύλινο κοντάρι το οποίο προοριζόταν εκ κατασκευής για τοποθέτηση τσάπας ή άλλου εργαλείου, είχε αγοραστεί από το κατάστημα Leroy Merlin». Παρότι ο Μήτσου είχε απαλλαχθεί από την κατηγορία της οπλοκατοχής, επιμένει να χαρακτηρίζει όπλο ένα ξύλο σημαίας, και να εφευρίσκει μάλιστα από πού αγοράστηκε και για ποιον λόγο είχε κατασκευαστεί.

Προβαίνει όμως και σε γενικότερους συκοφαντικούς χαρακτηρισμούς, όπως αναφέρατε και στην πρόσφατη συνέντευξη Τύπου που παραχωρήσατε.

Η κορύφωση είναι ο χαρακτηρισμός της οργάνωσης «Δικαίωμα» για την οποία λέει: «σύμφωνα με τις μαρτυρίες, ένας τρίτος θα μπορούσε να την χαρακτηρίσει τρομοκρατική οργάνωση, συσταθείσα για την διεξαγωγή επιθέσεων σε αστυνομικούς υπαλλήλους με απώτερο σκοπό την πρόκληση σωματικών βλαβών σε αυτούς, εγκαυμάτων με τη χρήση εμπρηστικών αντικειμένων τύπου μολότοφ ακόμα και την πρόκληση θανάτου ως αποδεκτό ενδεχόμενο». Πρόκειται για απροκάλυπτη συκοφαντική δυσφήμιση μιας οργάνωσης που δεν έχει δώσει ποτέ δικαίωμα για οτιδήποτε τέτοιο. Είναι χαρακτηριστικό της εμπάθειας, ενός ανθρώπου που δεν ανέχεται τη διαδήλωση και την άσκηση συλλογικών δικαιωμάτων. Ακόμα και την οργάνωση αυτή, στην οποία δεν αποδόθηκε τίποτα από την αστυνομία, την ονομάζει εγκληματική.

Με τι επιχειρήματα, όμως, ο δικαστής απέρριψε και κάθε ελαφρυντικό, όπως για παράδειγμα του πρότερου έντιμου βίου;

Όταν το ζητήσαμε, μας απάντησε ότι «δεν αποδεικνύεται τι ζωή είχε ζήσει, οπωσδήποτε όμως είχε υποπέσει στο ποινικό αδίκημα της παρακώλυσης συγκοινωνιών το οποίο τέλεσε τη μέρα εκείνη βρισκόμενος επί του οδοστρώματος και εμποδίζοντας την κυκλοφορία των πάσης φύσεως οχημάτων»! Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Ότι η παρακώλυση συγκοινωνιών δεν αφορά την παρεμπόδιση κυκλοφορίας των πάσης φύσεως οχημάτων; Ότι η διαδήλωση συνιστά παρακώλυση συγκοινωνιών για τον δικαστή; Ή ότι εφευρίσκει αδικήματα τα οποία δεν αποδόθηκαν και αφορούν τον ίδιο τόπο και χρόνο, για να θεωρηθεί ότι δεν έχει ελαφρυντικό; Και καταλήγει βέβαια στο ότι δεν του δίνει αναστολή, διότι επέδειξε θράσος και επικινδυνότητα στη συμπεριφορά του και γιατί κατά λάθος δεν είχαμε θύματα. Πρόκειται για ένα ακραία εμπαθέστατο σκεπτικό που απηχεί αντιδημοκρατικές απόψεις και είναι προβληματικό τέτοιες απόψεις να είναι ανεκτές μέσα στο δικαστικό σώμα. Τουλάχιστον από την κοινωνία, κάτι τέτοιο δεν πρέπει να γίνει ανεκτό.

Ποιο είναι το γενικότερο μήνυμα που θέλετε να δώσετε με αφορμή αυτή την

υπόθεση;

Το συμπέρασμα είναι ότι οι ελπίδες ορισμένων, που πίστευαν ότι ίσως η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα καταφέρει να σκίσει τα μνημόνια, αλλά τουλάχιστον θα μπορέσει να προστατέψει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες, αποδείχτηκαν αυταπάτες. Αποδείχτηκε πως μνημόνια και καταστολή πάνε μαζί. Εκπορεύονται από τα ίδια κέντρα αποφάσεων που υπαγορεύουν πολιτικές και για τη βάση και για το εποίκοδόμημα. Δεν είναι τυχαίο ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ διατηρεί σε ισχύ τον τρομονόμο, το άρθρο 187α. Δεν είναι τυχαίο ότι η αντιτρομοκρατική, που έχει ως πολιτικό προϊστάμενο αυτήν την κυβέρνηση, επιμένει να βλέπει τους τρομοκράτες μόνο στον αριστερό και αντικαπιταλιστικό χώρο και όχι στους ναζιστές, που εγκληματούν, τραμπουκίζουν, δολοφονούν, ανενόχλητοι, ακαταδίωκτοι από το άρθρο 187α το οποίο το επιφυλάσσει για την Ηριάννα και τον Θεοφίλου. Αυτές είναι δύο δίκες πάρα πολύ σημαντικές στην εξέλιξή τους. Θεωρώ ότι η υπόθεση του Γιώργου Μήτσου έχει τον ίδιο βαθμό σπουδαιότητας και δεν πρέπει να υποτιμηθεί.

Τι περιμένετε στο Εφετείο;

Θεωρώ ότι η αθώωση του Γιώργου Μήτσου, όπως και η αθώωση κάθε διωκόμενου αγωνιστή, είναι επιτακτική ανάγκη για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Υπήρξαν δίκες που κατέληξαν σε αθωωτικές αποφάσεις, και ήταν εκείνες όπου η αίθουσα ήταν γεμάτη και η φωνή της κοινωνίας βρήκε τον δρόμο να εμφανιστεί και να εκφραστεί στο δικαστήριο. Έτσι αθωώθηκε ο Θεοφίλου, ο Καπετανόπουλος, ο Αργυρίου και πολλοί άλλοι. Όπου δεν ακολουθήθηκε αυτό, είχαμε καταδίκες.

Πηγή: e-dromos.gr